

Marija un Marta

GAIDOT SVĒTKUS - KO GAIDA JĒZUS?

TUVĀK DIEVAM - TUVĀK CILVĒKIEM

PROJEKTS "CIMDI, ZEĶES, ZĀBACIŅI"

Ziema 2016

4

(89)

Redakcijas sleja

Ziemassvētki!

Jums patīk atnākt tā, it kā jūs nekad nebūtu bijuši, it kā pirmo reizi mūžā – kā jaunatklājums.

Nē, ja labi padomā - kāds gan tur jaunatklājums. Katru gadu notiek viens un tas pats – egle jāiesprauž kājā, jāpušķo (rotājumi arī tie paši vecie). Jācep pīrāgi, piparkūkas. Noskriešanās ar dāvanu pirkšanu, apsveikumu kaudzes. Dažas dienas steiga, uz brīdi apsēžamies, nodziedam Ziemassvētku dziesmas, un skaties – svētki jau aiz muguras. Kur tie bija, kur palika un vai vispār bija? Nu nekas, vēl Vecgada vakars arī būs, tad jau vēl pasēdēsim, vēlreiz eglē sveces aizdegsim.

Ko man darīt, lai jūs katru gadu būtu kā jauni, Ziemassvētki? Vai lēnā garā izstaigāt veikalus un izvēlēties visneparastākos rotājumus? Pirkta zelta sveces vai tumši zilās ar zvaigznītēm? Varbūt pašai sameistarot smalkus greznojumus no smilgām, klūgām, kaltētām apelsīnu un kanēļa mizām? Ar ko man padarīt jūs neaizmirstamus, mani Ziemassvētki, kas atnākat tik reizi gadā?

Vēl tikai Adventes laiks. Vēl sēžu un domāju. Es gaidu jūs, Ziemassvētki! Pag, varbūt tieši gaidīšanā slēpjas jūsu vienreizīgums, Ziemassvētki? Varbūt tajā, KO es no jums SAGAIDU un KO vēlos paturēt? KAS piedzims, un KAM ļaušu dzīvot savā sirdī pēc ilgā gaidīšanas brīnuma?

Ziemassvētki, jums patīk atnākt tā, it kā pirmo reizi mūžā, it kā vēl nekad nebijušiem. Dievs, palīdzi man sajust pirmatklājēja prieku un piepildījumu Ziemassvētkos!

Svētīgus Kristus dzimšanas svētkus!

Redaktore

Marija un Marta • 2016 ziema

5 PĀRDOMĀM

Skapis pilns, bet nav ko vilkt!

10 SIEVIETE SIEVIETEI

ENTRUST Bībeles kursi

14 NOTIKUMS

Paplašini robežas

16 PROJEKTS

Cimdi, zeķes, zābaciņi

18 LIECĪBA

Spārni dzīvei

21 ATTIECĪBAS

“Īpašo bērnu” vecāku desmit vajadzības

24 ATVASĪTES

Visa ģimene dievkalpojumā
4 idejas Adventes kalendāram

29 MARTAS ČAKLUMAM

Dāņu Ziemsvētku cepumi

30 SIEVIEŠU LŪGŠANU DIENA

Kristīgs žurnāls sievietēm
Iznāk 4 reizes gadā

Izdod:

Latvijas Baptistu draudžu savienības
Sieviešu kalpošanas apvienība

Redkolēģija:

Līvija Godiņa
Sarmīte Biķe
Inese Komela (maketētāja)
Tabita Runce (redaktore)
tabita.mm@inbox.lv

SKA birojs

Lāčplēša ielā 37, Rīgā, LV 1011
Tālr. 26834744

marta.kalpo@lbds.lv

www.lbds.lv/nozares/sieviesu-kalposanas-apvieniba

Ziedojumus var pārskaitīt uz kontu:
Latvijas Baptistu draudžu savienība
Banka: A/S SWEDBANK
Reģ.nr. 90000085765
Konts: LV78HABA0551025781989
norādot ziedojumu mērķi

Vāka foto: Liksma Puķīna

*Es gaidu, teica imperators Augusts,
tautas skaitīšanas rezultātus.
Esmu tik nepacietīgs, nevaru sagaidīt,
kad uzzināšu savu pavalstnieku skaitu.*

*Es gaidu, teica Jāzeps,
kad atradīšu pajumti savai ģimenei,
kura pavisam drīz kļūs lielāka.*

*Es gaidu, teica Marija,
ar mazu satraukumu,
bet lielu cerību,
gaidu, kad man piedzims
pasaules Karalis.*

*Es gaidu, teica ganiņš,
kad ieraudzīšu Dieva Jēru
un varēšu par Viņu pavēstīt citiem.*

*Es gaidu, teica jēriņš,
kad satikšu to slaveno Ganu,
kuru Dievs sūta pie cilvēkiem.*

*Es gaidu, teica eņģelis,
kad būs jādzied:
“Gods Dievam Augstībā!”
un jāsludina ļaudīm:
“Lūk, Labā Vēsts!”*

*Es gaidu, teica Jēzus,
lai sapulcētos vienā ģimenē
imperators un ganiņš,
vīrietis un sieviete, eņģelis un jērs.
VAI MAN BŪS ILGI JĀGAIDA?*

P. Daniels

SKAPIS PILNS... BET NAV KO VILKT!

RASA CIRVELE
Rīgas Mateja draudzes
sieviešu lūgšanu grupu vadītāja

Savai jaunajai kolēģei liku manīt, ka esmu kristiete. Nepagāja pāris nedēļas un viņai radās vajadzība, es priecīgi uzspicēju ausis – Yes! - esmu viņai liecinājusi! Viņai ir interese, plusiņš man Debesu grāmatā!

Bet, mana sajūsma beidzās ātri, uz klausot viņas vajadzību. Viņas lūgums bija, vai es varētu organizēt, aizlūgt un iesvētīt dēla hokeja formu. Situācija kļuva diezgan amizanta... Iedomājos, kā tas būtu, ja mēs dievkalpojumā svinīgi, pa galveno eju, iesoļotu ar hokeja somu, mācītājs priekšā sagaidītu un aizlūgtu par šo hokeja formu, ar svētīšanas vārdiem, tad šo procesu svinīgi pabeigtu un beigās vēl nodziedātu dziesmu... Bet, kas notiktu, kad dēls no šīs formas izaugtu, vai arī to vienkārši nozagtu ar visu svētību...?!

Atgriežoties no savas amizantās domas pie kolēģes, viņai paskaidroju, ka tā gan mēs nedarām, bet varam aizlūgt par dēlu, un, ka mūsu draudzē tiek svētīti bērni, ja vecāki to vēlas, tomēr šķiet, viņai tas nebija interesanti...

Tas mani ved uz pārdomām. Var aizlūgt par mašīnu, ko nopērkam, par korpēm, lai tās labi nēsājas, jauno

apkures katlu un par puķu sīpoliem, lai labi izziemo u.t.t., - tā ir ļoti laba izvēle un es ticu, ka Dievs var svētīt visas šīs lietas, lai mums tās labi kalpotu. Dažkārt es braucu uz veikalu un lūdzu: "Dievs, Tu zini, man ir maz laika un noteikts budžets, man ļoti vajag ziemas zābakus, rīt jālido komandējumā, lūdzu palidzi!" Dievs palīdz! Esmu piedzīvojuši šo lūgšanu spēku – 20 minūtes „Molā” un zābaki vienkārši brīnišķīgi!

Mēs gribam būt svētīti, bet ne svēti!

Bet, ja mēs šīs lietas pārprotam, tas mūs var ievest postā. Piemēram, ja šodien svarīga diena – braukšu ar svētīto mašīnu, svarīga tikšanās – labāk svētītās kurpes, tas nekas, ka rozā, apkuri pieslēgsim svētdienā, lai vēl svētītāka sildīšana, šim cilvēkam dāvināsim iesvētīto sīpolu puķes... un šīs lietas mums savā ziņā kļūst par elku. Ja ar šo talismanu kādu reizi mums tiešām paveicas, tad rozā korpēs jāiet arī vannā un gulēt!

Kāpēc mēs gribam svētīt lietas? Mēs gribam būt svētīti, bet ne svēti! Labāk jau, ka to svētību var uzvilkt un

novilkt, kā vajag! Vai svētību labprāt uzvelk un novelk tie, kas Kristu nemaz nepazīst, vai patiesībā arī mēs, kas Kristu pazīstam jau gadu desmitiem, nedarām tāpat? Lai mēs paši kļūtu svēti, mums būtu jāatbrīvojas no liekā, kas Dievam nav patīkams! Vai mēs vispār gribam dziedāt dziesmu “Šķīstī, mani Kungs...”, vai arī mums patiesībā ir bail, ja nu Viņš tiešām nāk, sāk mani šķīstīt un attīrīt. Vai es to vispār vēlos, jo man tik mīļi ir tie pāris mazie traipiņi, nu tādi neredzami un diezgan balti un pūkaini... un citi neko par to nezina! Ja es kļūšu svēts, vai es varēšu iet tur, kur tagad eju atpūsties? Varbūt tas, ko daru brīvajā laikā, nav nemaz tik celsmīgs un Kristus cienīgs pasākums?

Kas mani šķir no Dieva, kas mani šķir no tā, ka Dievs mani uzklausa un svētī, vai es pati tur nestāvu priekšā?

Dažkārt es domāju, nez ko Dievs domā par manu lūgšanu, kas atkarojas ikreiz, kad nāku Dieva priekšā: “Mīļais Debesu Tēvs, paldies par šo dienu, par maizi, piedod man manus grēkus, palidzi man, paldies par to visu, ko Tu mums esi devis, un dod mums to, ko parasti dodī, palidzi tur, kur parasti ejam un vispār piedod visu ko un visiem, un visumā svētī visus un visiem esi klāt!”

Varbūt ir pienācis laiks teikt, kā ir – savas vajadzības! Dievs jau zina, ko mēs gribam teikt, un mēs paši arī. Kāpēc pēkšņi parādās lūgšanas sākuma daļa, kurā es lieku kopā

vārdus, lai pateiktu skaistu vispārīgu tekstu, tomēr patiesībā ar nepacietību gaidu, kad varēšu izteikt savu vajadzību? Dievs droši vien arī gaida un domā – “Jā, pēdējos 10 gadus šo sākuma daļu esmu jau dzirdējis vairākkārtīgi...!”

Jā, pēdējos 10 gadus šo sākuma daļu esmu jau dzirdējis vairākkārtīgi...!”

Kā būtu, ja es teiktu: “Tēvs, pirmais, ko es Tev gribu teikt, ir – dziedini mani no manas slimības, es esmu tik nogurusi cīņā savā darbā, kur tik lēnām nāk rezultāts, dod man mieru, lai es “necepos”, svētī to, ko es daru un dod man manu algu. Palidzi man tikt galā ar maniem bērniem, kurus Tu man esi devis, lai viņi nekaujas. Dod man gudrību, lai es nejaucos viņu darīšanās un nedodu savus pārgudros padomus, vadi viņus Savā žēlastībā un svētī, lai notiek Tavs prāts, ne manējais, lai bērnu dzīvēs ir Tavs prāts un nevis mani nesaņiegtie mērķi! Svētī manu laulību, lai es pati nekašķējos un neuzpūšos, un nekaļu visādus vīra pāraudzināšanas plānus. Svētī manu kalpošanu, lai tas nav mans izgājiens, bet lai Tu vari tur varens parādīties. Svētī kalpotājus draudzē, lai man neskauž viņu kalpošanas izaugsme, bet ka tas iepriecina un nes augļus draudzē! Palidzi man nepostīt draudzi ar savu subjektīvo viedokli, bet dod man

spēku lūgt par draudzi un vadītājiem, draudzes māsām un brāļiem, kuri man reāli krīt uz nerviem!”

Lūgšanā, kurā būsim izteikuši no sirds un tieši savu vajadzību, mums iestāsies miers un sāks atklāties tas, kas mūs šķir no Dieva: „Piedod man manus grēkus, tos lielos, ko visi zina un arī tos, par kuriem neviens nenojauš, bet kuri man ir tik ierasti. Piedod man manas neiedomājami ļaunās domas, palīdzi man stāties pretī sātana uzbrukumiem! Palīdzi man, ka neesmu valdības apsūdzētājs, bet jo vairāk svēti manu tautu, manu zemi un valdību! Tu, Dievs, pats noliec likumus un nodokļus, kas ir panejami man un manai tautai, lai nav jāmeklē, kā apiet likumu, pabarotu ģimeni un nomaksātu dzīvesvietu, vai aizietu pie ārsta, kad tas ir aktuāli!”

Kad viss būs nolikts Dieva priekšā, slava un pateicība pati plūdis pāri

malām, Dieva klātnība mūs apņems, Dievs dos savu mieru un varēsīm uz Viņu paļauties, iet savu ticības cīņu ar uzvarām un kritieniem, atjaunotā garā, Dieva spēkā!

Kāda ir tava patiesā lūgšana? Ko tu nes sev līdzī?

Varbūt tu esi jau atradusi savu lūgšanas saiti ar To Kungu un jūties Viņa vadīta un drošībā, bet varbūt tu meklē un gribi izlauzties no sevis, būt tieša un patiesa?

No cilvēkiem tu vari gandrīz visu noslēpt aiz skaistas fasādes vai pat skaistas lūgšanas, bet ko tu no Dieva vari noslēpt skaistās rindās izlejoties? Varbūt jāķeras klāt ļaunuma saknei, lai zars pie dzīvības koka nes augļus, nevis nikuļo, slēpdamies no dārznieka. Katru gadu, izlūdzoties žēlastību ar solījumu, ka nākošgad es nesīšu augļus, cerams, ja saņemšos

izlauzties no savas izlikšanās un egoisma tempļa.

Ne vienmēr pietiek ar to, ka Dieva priekšā viena nāku, dažkārt ļoti vajag būt ar kādu kopā un kopīgi lūgt, jo pašai pietrūkst spēka.

Dažkārt stāstīt par sevi prasa ļoti daudz drosmes, ne tikai par “fasādi”, bet to, kas mīt mums iekšā.

Mateja 18:19-20: “Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos. Jo, kur divi vai trīs

ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.”

Es labprāt tiekos ar savām māsām lūgšanu grupā, kur mēs dalāmies ar savām liecībām, kopīgi dziedam un lūdzam. Dažkārt stāstīt par sevi prasa ļoti daudz drosmes, ne tikai par “fasādi”, bet to, kas mīt mums iekšā, mūsu cīņas, mūsu kritienus, maldus, sāpes, neatbildētās lūgšanas, mūsu mazās un lielās uzvaras. Tas nes lielu svētību, ja mēs saņemamies, dalāmies ar savu pieredzi, atrodam atbalstu lūgšanās un kristīgu mūsu padomā, plecu pie pleca ejam savu ticības ceļu, ļaujoties uz to Kungu, Viņa vadību, izvedot Kristus nodomu mūsu dzīvē!

“Teici to Kungu, mana dvēsele un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!” Psalms 103:2

Sirsnīgi sveicinām mūsu otro redaktori (2003-2010)

Guntu Rožkalni 60 gadu jubilejā,

kas bija 8. novembrī!

Vēlam Dieva svētību un mīlestību Tev,

ieejot jaunā gadu posmā!

Sieviešu kalpošanas apvienība

25. novembrī pieminam mācītāja un bīskapa emeritus

Jāņa Tervita 80. dzimšanas dienu.

Viņš bija arī „Marijas un Martas” pirmās redaktores Lidijas Tervites dzīvesbiedrs un žurnāla konsultants. Esam pateicīgi par tā laika ieguldījumu un atbalstu žurnāla tapšanā, paldies, **Lidija!** Lai Tev īpaši svētīts un mierpilns šis Adventes laiks!

Sieviešu kalpošanas apvienība

DAUGAVPILS

MĀRA MARTINSONE
Mazsalacas draudze

Pavasārī LBDS reģionālajā sanāksmē Viesītē satikāmies ar māsām no Daugavpils, Rēzeknes, Jēkabpils krievu draudzēm. Īpaši vēlēšanos satikties ar mums izteica Daugavpils māsas. Tā atnāca uzaicinājums no Daugavpils māsu lūgšanu grupas uz konferenci "Mīliet viens otru".

Oktobrī devāmies uz Daugavpils krievu baptistu draudzi. Mēs piedalījāmies sieviešu konferencē, kurā bija ieradušās māsas no Jēkabpils krievu baptistu draudzes, no Daudas, no Lietuvas – Rokišķiem un no Daugavpils centra draudzes.

Konferencē Līvija stāstīja par Sieviešu kalpošanas aktivitātēm. Es stāstīju par meiteņu nometni un savu darbošanos Mazsalacas māsu Bībeles grupiņā.

Daugavpils draudzes mācītājs Vjačeslavs Istratijs un viņa palīdzē sieviņa Irina Daugavpili kalpo jau 20 gadus un visu šo laiku ir bijuši

neatmaidīgi savā darbā, kopā ar bērniem – trīs meitām un trīs dēliem.

Ik nedēļu draudzē norisinās lūgšanu grupas māmiņām, kuras audzina mazuļus, un māmiņām, kuru audzināmie ir pusaudžu gados. Mīlestība, ar kādu Irina runā ar jauniešiem, ir apbrīnojama. Arī ikviens jaunienācējs draudzē tiek sirsnīgi uzņemts un garīgi aprūpēts. Dievs Daugavpils draudzi ir svētījis ar daudzām kuplām ģimenēm, kurās aug 4 līdz 6 bērni. Svētdienschola notiek vairākās grupās un ir arī īpaša rotaļu istaba mazuļiem ar auklīti, kamēr māmiņas piedalās dievkalpojumā. Šajā braucienā atklājām brīnišķīgu Dieva veidotu dārgumu – Daugavpils baptistu draudzi, kura atbalsta jaunas draudzes veidošanu Krāslavā. Ceru, ka šis brauciens stiprinās mūsu draudzības saites.

Konferences dalībnieces Daugavpils Baltajā baznīcā

ENTRUST BĪBELES KURSI

Jau trešo gadu šoruden Rīgā notika starptautiskās kristīgās izglītības programmas Entrust kursi sievietēm. Ja arī jūs jūtat vēlēšanos pilnveidot savas prasmes kristīgajā kalpošanā, varat pievienoties šai lieliskajai apmācību iespējai nākamgad.

Entrust – tā ir starptautiska garīgās izglītības apmācība, kas tika izveidota 1979. gadā, kad sanāca kopā 12 dažādas Misijas organizācijas, lai uzsāktu vienotu garīgo vadītāju apmācību Austrumeiropā. Vispirms tika izveidots kurss mācītājiem, jo padomju zonas valstīs gandrīz nebija iespēju iegūt teoloģisko izglītību. Pēc laika mācītāji ierosināja – vajag izveidot kursu arī mūsu dzīvesbiedrēm,

lai viņas varētu būt labākas palīdzes draudžu darbā. Tā 1985. gadā tika uzsākts īpašs mācību kurss sievietēm, kas ātrā laikā guva lielu atsaucību, jo sievietes ļoti novērtēja iespēju izglītoties. Kopš 2000. gada, kad Austrumeiropā radās brīva iespēja kristīgajai izglītībai, daudz misionāru un kristīgo skolotāju devās uz mazām un attālām vietām, lai aizsniegtu visnomaļākās draudzes un izglītotu vadītājus no viņu pašu vidus. 2005. gadā šī apmācību sistēma ieguva nosaukumu Entust – Uzticēt – pamatojoties uz vārdiem: “ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus” (2.Tim.2:2).

Kitija Rijniece vada savu nodarbību par vēstuli Filipiešiem

Apmācības

Šobrīd Entrust piedāvā vairākus daudzpakāpju kursus angļu valodā ikvienam, kam ir vēlēšanās sevi vairāk ielikt kristīgajā kalpošanā. Latvijā jau trīs gadus notiek kursi sievietēm mazo grupu Bībeles studiju vadīšanā.

Sadarbībā ar Entrust piedāvājam arī jums kristīgo pamatvērtību programmu pēc grāmatas “Staigājot ar Kristu” (latviešu valodā). Ja jūsu dzīvesvietā vai draudzē ir izveidojusies jebkāda vecuma sieviešu mazā grupa, kas vēlas padziļināti studēt Bībeli un kristietības pamatus, bet nezināt, kā iesākt, vai arī vēlaties uzzināt vairāk par Entrust kursu iespējām, varat sazināties ar Sieviešu kalpošanas vadītāju

Līviju Godiņu:
livija.latvia@gmail.com

- Entrust kursi - tas bija kā atkal no jauna iemīlēties Bībeles lasīšanā un studēšanā!

- Jau pēc pirmā Entrust kursa varēju šīs zināšanas praktiski pielietot mūsu mazajā grupā. Bet tagad ar katru gadu jūtu, ka esmu guvusi ne tikai zināšanas, bet pieaugusi garīgā ziņā un guvusi vērtīgu pieredzi, drosmi un ticību tīri personīgi, vadot sieviešu Bībeles studiju grupu savā draudzē.

- Entrust kursos iemācījos “rakt dziļāk” un izrakt Bībelē paslēptos dārgumus.

- Jūtu sevī vēlēšanos izveidot Bībeles grupu jaunajām māmiņām, kur katra varētu justies piederīga, ikvienu varētu izteikties, un kopīgi viena otru stiprināt.

- Nekad agrāk nebiju piedzīvojusi, ka Bībeli var lasīt un iepazīt šādā veidā. Nevarēju iedomāties, ka tā var iedziļināties Bībeles tekstā un tik daudz gūt.

- Tas ir fantastiski, ko šeit ieguvu! Kad mani aicināja piediedroties, es neticēju, ka var būt kaut kas tik labs, un ka es varētu dziļi ko vēl iemācīties, man likās – es jau tā pietiekoši daudz zinu, man ir pieredze mazajā grupā. Bet šis ir pilnīgi jauns skatījums - kā var notikt Bībeles lasīšana, studēšana un savstarpējās sarunas. Iesaku ikvienai, kam vien ir iespēja, pieteikties un apmeklēt šos kursus nākamgad!

... šī ir tikai neliela daļa no atsauksmēm, ko pēc kursiem izteica dalībnieces!

“TUVUMĀ” DIEVAM UN SABIEDRĪBAI

ILZE LASMANE

Rīgas Mateja draudze

Vispasaules miera dienā 21. septembrī oficiāli tika atklāts jauns starpkonfesionāls medijs www.tuvuma.lv. Tas dibināts atsaucoties aicinājumam, kas lasāms vēstulē ebrejiem 12:14 “Meklējiet mieru ar visiem un svētumu...”

“TUVUMĀ” misija ir iedrošināt dzīvot Dieva tuvumā un tuvināties ar citiem kristiešiem; skaidrot kristīgās vērtības un reaģēt uz nozīmīgo gan kristiešu vidū, gan vispārēji aktuālo Latvijā un pasaulē.

Atklāšanas pasākumā Romas Katoļu Baznīcas arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs atzīmēja, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs ejam līdzī laikiem un neatstājam internetu un mūsdienu medijus ļaunā gara kalpībā, bet lai mēs tos izmantojam kā evaņģelizācijas instrumentus. Vienlaicīgi arhibīskaps uzsvēra, ka ir svarīgi, lai mēs arī respektējam viens otru.

Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes draudzes mācītājs, LELB Jauniešu centra vadītājs Kristis Kalniņš izteica cerību, ka šis portāls būs vēl viens solis tajā virzienā, ka baznīca, ko mēs neredzam, bet ko mēs nesam, ir viena Kristus baznīca. Tajā Dievam

ir iespējams darīt neiedomājamākās lietas. Visskaistākās!

Latvijas Apvienotās Metodistu Baznīcas pārstāve, Gita Medne novēlēja, lai ne tikai augam ticībā, bet, to arī pielietojam savā dzīvē. “Tikai tā mēs varam mainīt mūsu pasauli. Tikai tā mēs varam to negatīvo, kas dažreiz parādās internetā, pasniegt inteligēnti un runāt par mūsu piedzīvojumu, kāpēc mēs ticam Dievam.”

Gita Medne

Latvijas universitātes Teoloģijas fakultātes dekāne Dace Balode norādīja, ka mēs dzīvojam laikā, kad ļoti ātri mainās informācijas telpa. Lielo mediju - lielo televīziju un

lielo avīžu nozīme arvien samazinās. *Tviteris, feisbuds...* Kāda ziņa tiek palaista, tā aiziet kā uguns pa sausu mežu. Arvien vairāk tiek novērtēta kvalitatīva informācija.

Mūsdienu tendences publiskajā telpā pieminēja arī rakstnieks Otto Ozols, kurš bija pasākuma vadītājs. Vakara gaitā viņš ieminējās: “Ja jūs *tviterī* ieliekat vienu ziņu, to ierauga vairāki tūkstoši cilvēku. Nezinu, kurā baznīcā vienkopus būtu tik daudz cilvēku.

Tuvuma.lv ir fantastiska iespēja izplatīt vēsti ar sociālo tīklu starpniecību un ar piepildītu skaistu saturu.”

Rīgas Āgenskalna baptistu draudzes mācītājs Edgars Mažis atzina, ka veidot starpkonfesionālu portālu šodien ir *bīstams* pasākums.

“Pieļauju, ka visās konfesijās, ieskaitot manējo, būs cilvēki, kuriem liksies, ka mēs esam pārāk negarīgi, ka mums vajag kaut ko apkarot. Viens iemesls, kāpēc esmu iesaistījies portālā, ir — mācīties būt jūtīgam pret dažādajām kristīgajām tradīcijām. Līdz šim es esmu ticis bagātināts no šīm tradīcijām un ticu, ka tikšu bagātināts arī turpmāk. Tam ir vajadzīga pazemīga sirds un arī veselīgs filtrs, jo ne viss, kur pieminēts Dievs, ir draudzes celšanai. Svarīgi, lai portāls kļūst par vietu, kurā cilvēki — ne tikai kristieši, bet arī cilvēki, kuri meklē Dievu, - tiktu iedrošināti, celti un stiprināti. Apustulis Pāvils saka: Dievs nav tālu nevienam no mums. Pārfrāzējot: Dievs ir tuvu visiem.”

Aija Volka

Mēs arī priecājamies par šo jauno kanālu, caur kuru paust Dieva labo vēsti. Tādēļ esam atsaukušies *tuvuma.lv* dibinātājas un galvenās redaktora Aijas Volkas aicinājumam dalīties arī ar Marijas un Martas rakstiem jaunajā portālā. No sirds vēlam Dieva vadību un izdošanos!

Edgars Mažis

Fotogrāfe: Anita Austvika

PAPLAŠINI ROBEŽAS

8. oktobrī Jelgavas dievnamā notika konference, kur pulcējās septiņdesmit dažāda vecuma sievietes no Rīgas, Ogres, Valmieras, Auces, Tērvetes, Olaines, Dobeles, Bauskas, Saldus, lai apstātos un padomātu: “Skaties plašāk!”

Lūk, dažas atziņas no konferencē dzirdētā:

“Paplašināsim robežas ne tikai populāri pieņemtā veidā, bet skatīsimies plašāk, ka varam saprast un nenoniecina citus, kas piedzīvo Dieva tuvumu atšķirīgi no mums. Ikvienam piemīt atšķirīgs “garīgais temperaments”, tāpēc būsīm saprotoši un pieņemsim atšķirīgo!”
(no SKA vadītājas *Livijas Godiņas uzrunas*)

“Nav neviens bērns, kas nebūtu cietis, ja viņam bijusi jāpiedzīvo vecāku šķiršanās.

Velns vienmēr melo. Viņš vienmēr kļūdās. Pie tam – viņš to nedara tukšā vietā – viņš ņem patiesību un tikai apgriež to otrādi: skaistajām

viņš iedvēš, ka viņas nav skaistas, gudrajiem uzstāj, ka viņi ir muļķi. Ja velns saka, ka tev nekas neizdosies, viņš saka tieši otrādo!

Velns tiešām ienīst sievietes, pie tam divkārtīgi: vai nu pazemo, vai pārmērīgi ceļ ar viltīgo saukli “tu esi tā vērtā”, nostādot sevi augstāk par jebko citu. Mums jāpievērš savu skatu Jēzum! Viņš ir mans gods, mans palīgs, mans padoms, mans – viss! Ar Viņu man pietiek.” (Baiba Ozolinkeviča)

Baiba Ozolinkeviča

“Nekas nelīdzinās sāpināta, salauzta, bez vecāku gādības palikuša bērna mīlēšanai. Pats grūtākais šajā procesā ir tas, ka tu pēkšņi ieraugi, kāds tu pats esi. Agrāk domāju, ka esmu saprotoša, mīloša, iejūtīga, bet saskarsme ar šādu bērnu ienesa lielas sāpes un grūtumu. Ja uzņemas attiecības ar atstātu bērnu tādēļ, lai aizpildītu kādu tukšumu savā dzīvē, tas nedarbosies. To var darīt tikai bērna dēļ, un ar apziņu, ka es viņam kalpošu viņa paša dēļ. Šie bērni jūs atstums, atraidīs, lai gan vienlaicīgi ļoti gaida mīlestību; jo viņi ir ļoti sāpināti, un viņi jūs pārbaudīs.

Viegli ir domāt, ka tas uz mani neatietas – līdz brīdim, kad tu pazīsti kādu konkrētu bērni.

Bērni no Liepājas Karostas ziemās regulāri staigā neadekvātā, nepietiekošā apģērbā. Vienmēr varat sūtīt cimodus, cepures, šalles, jakas, apavus!

“Latvijas Kristīgā alianse bāreņiem” ir izveidojusi atbalsta centru bāreņiem un ielu bērniem “Miera osta”, un cenšas sniegt bērniem attiecības, kopīgi pavadītu laiku, ekskursijas, draudzību, iespēju iegūt personīgus draugus un ģimenes.

(Dace Rence, “Orphan Outreach” direktore Latvijā)

“Lūgšim vispirms PALĪGU! Un tikai pēc tam palīdzību. Nenāksim pie Dieva tāpēc, ka no Viņa var kaut ko dabūt. Lūgšim Dievu Viņa paša dēļ!”
(no Astrīdas liecības)

“Emocijas nav ne labas, ne sliktas, bet to pielietojums, kā mēs tās izpaužam - gan.

Bībelē teikts, ka varam būt dusmīgi, bet lai negrēkojam dusmās. Ko darīt, kad mūsu emociju trauks ir pilns? Saspiest, sapresēt? Uzlikt vāku? Tad var sprāgt, un visi cietīs.

Pie kā mēs meklējam mierinājumu, kad mums sāp un ir slikti? Pie ledusskapja, pie draudzenes, pie šokolādītes? Tas – pie kā mēs bēdās skrienam – tas ir mūsu elks.

Aijas Grīnbergas emociju trauks pildās

Nemsim vērā Bībeles padomu, skriesim pie mūsu Kunga un uzticēsim Viņam visu: “Celies, brēc naktī; ļauj izplūst jau pirmajos gaišos savai sirdij Tā Kunga priekšā kā ūdenim” (Raudu dz. 2:19). Bet attiecībās ar cilvēkiem vienīgais veids, kā tikt galā ar emocijām, tā ir – piedošana.

Neliksīm saviem bērniem apspiest emocijas! Arī mums Dievs taču nesaka: ”Ej vispirms nomierinies pie ledusskapja un tikai tad nāc pie manis...” Runāsim ar saviem mīļajiem, pieņemsim viens otru emocijās, un piedosim viens otram!”
(no Aijas Grīnbergas lekcijas “Ko darīt ar emocijām”)

CIMDI, ZEĶES, ZĀBACIŅI

Ceļā uz Ziemassvētkiem

Atsaucoties aicinājumam, ko Dace Rence izteica sieviešu konferencē Jelgavā par Dienas centra bērniem Karostā, SKA veido projektu – „CIMDI, ZEĶES, ZĀBACIŅI”.

Informācija no “Miera Ostas” vadītājas Kristīnas Lieģenieces:

Biedrības “Miera Osta” un “Cerība bērniem” jau vairākus gadus darbojas nelielā namiņā pašā “sāpīgākajā” Liepājas mikrorajonā – Karostā. Karosta vēsturiski ir veidojusies kā militāra pilsētiņa, kurā, sevišķi padomju laikos, mitinājušies militāristi ar ģimenēm. Deviņdesmito gadu sākumā, mainoties Latvijas Valsts iekārtai, šajā pilsētas daļā iestājās haoss. Palika drupas un pamestība, trūkums un bieži vien arī bads. Pēc padomju armijas aizbraukšanas šajā teritorijā tika izmitināti no ieslodzījuma vietām atbrīvotie, bērnu namu iemītnieki pēc pilngadības sasniegšanas, kā arī trūcīgas daudz bērnu ģimenes. Šajā vidē uzaugusi to ielu bērnu paaudze, kuru bērni pašlaik apmeklē Karostas bērnu dienas centru.

Ik dienu mūsu darbinieki kopā ar brīvprātīgajiem palīgiem rūpējas apmēram par 45 bērniem vecumā no 7 līdz 16 gadiem. Pēc skolas bērni tiek sagaidīti dienas centrā; audzinātāju atbalstīti, viņi izpilda uzdotos mājas darbus, piedalās radošajās darbnīcās, dodas pārgājienos un ekskursijās, saņem pārkustošo apģērbu un skolai nepieciešamās lietas, paēd siltu luanagu, kas bieži vien ir pēdējā ēdienreize dienā. Kaut arī bērniem ir savas mājas, bieži tur trūkst pienācīgas aprūpes, jo vecāki ir alkohola vai narkotiku atkarībā. Liela daļa bērnu ir bāriņtiesas un policijas nepilngadīgo lietu inspektorū redzeslokā.

Mūsu darbam ir arī redzami rezultāti – beidzoties 2015./2016. mācību gadam, pilnīgi visi Karostas dienas centra bērni noslēdza šo mācību gadu un tika pārceļti nākamajā klasē!

Mūs var redzēt arī:
www.facebook.com/Karosta-daycentre-255627771488418/

Aktuālās vajadzības tagad ir ziemas apģērbi un apavi. Konkrētas vajadzības: cimdi – adīti, arī sporta, kas nesamirkst; zeķes – adītas, arī sporta zeķes; zābaki; botas; noderīgi ir džemperu un vējjakas. Tā kā bērnu vecums ir no 7 līdz 16 gadiem, tad

izmēri ir dažādi: apavi meitenēm 35. – 39. nr.; zēniem 40. līdz pat 45.

Esam aicināti individuāli vai caur draudzēm ar kādu savu praktisku vai finansiālu pienesumu palīdzēt un svētīt šo kalpošanu.

Kā to darīt praktiski?

Var atstāt sūtījumu ar norādi:
Karostas bērnu dienas centram,
Kristīnai Lieģeniecei
Liepājā - Baltā Grāmata,
Siena iela 10
Rīgā - Lāčplēša ielā 37 (Sieviešu
kalpošanas apvienībā vai
kancelejā) vēlams zvanīt
26352823; 26834744

Var arī finansiāli atbalstīt ar savu ziedojumu kontā:

Bērnu un ģimeņu atbalsta biedrība
“Miera Osta”
Dienas centra adrese: Neatkarības
rotas iela 11, Liepāja, LV-3414
Reģ.Nr.40008084720
AS Swedbank, kods HABALV22,
Konts: LV80HABA0551021675167

SPĀRNI DZĪVEI

SANITA ANSPAKA
Rīgas Tempļa draudze

Sniegotā 1974. gada 1. janvāra dienā Ventspili man bija jānāk pasaulē, taču tas notika tikai 7. janvārī, ārsti cīnījās gan par manu, gan mammas dzīvību. Viss beidzās daļēji veiksmīgi - abas palikām dzīvas, taču man tika dota diagnoze – bērnu cerebrālā trieka. Tā sākās mana dzīve.

Vecāki rūpējās un audzināja mani, cik tolaik bija iespējams. Tie bija regulāri ārstu apmeklējumi, zāles, šprīces, vingrošanas, slimnīcas un sanatorijas. Apmeklēju arī bērnu dārzu, kur, protams, bērnu ar īpašām vajadzībām negribēja ņemt, taču mamma man ir cīnītāja un es bērnu dārzā, protams, gāju. Tuvojās skolas laiks. Mana ārste neiroloģe pateica, ka vienīgā skola, kur es varētu mācīties, ir Stiklu speciālā internātskola, kur mācās bērni ar mentāla rakstura problēmām. Man ar roku ir grūti rakstīt, valoda ar defektu, kā arī kustību traucējumi, bet mentālu traucējumu nav. Mamma nepadevās, meklēja un atrada, ka Latvijā tai laikā eksistē tikai viena – Raiskuma sanatorijas internātskola, kur mācās bērni ar fiziskām nepilnībām. Neiroloģe sacīja, ka mani tai skolā neņems, tomēr saņēmām drosmi un devāmies pie uzņemšanas

komisijas. Tur pateica, ka tādu bērnu kā mani viņi ņem ar prieku! Tā nu pamatskolas gadi aizritēja Cēsu rajonā Raiskumā, brīvlaikos devos uz Ventspili pie vecākiem. Skolā sekmes bija labas, tuvojās izlaidums, man gribējās iet vidusskolā, taču skolotāji sacīja, ka reālākā cerība ir mājmacība.

Devāmies uz Ventspils 1. vidusskolu uzzināt, kādas ir manas iespējas. Direktore sacīja – mājmacība, bet es gribēju mēģināt dienas nodaļā. Viss beidzās labi, skolu beidzu dienas nodaļā ar labām sekmēm.

Tā kā esmu cilvēks ar īpašām vajadzībām, bija daudz un dažādi eksistenciāli jautājumi. Mazā mājas grupā sarunās ar misionāru pusotra gada laikā sapratu, ka ir Dievs, ka Viņš var man palīdzēt un vadīt manu dzīvi. Uzdevu Dievam dažnedažādus jautājumus. Arī cilvēki šajā grupā uzdeva dīvainus jautājumus - vai tev ir

miers un prieks no Dieva? Es nesa-
pratu, ko viņi no manis grib un kas
man viņiem jāatbild. Ar Dievu slēdzu
barterus, sacīju Viņam, ja Tu esi,
palīdzi man izdarīt to un to. Prasīju,
lūdzu Viņam palīdzību, kur pašai ar
saviem spēkiem bija grūti tikt galā.
Pēc kāda laika misionārs devās prom.
Liela sajēga par Dievu man tad nebija
un palika skumīgi. Domāju, ka Dievs
aizbrauks kopā ar šo misionāru... Tajā
naktī devos gulēt, bet miegā Dievs uz
mani runāja – tev šis ceļš ir jāturpina.
Sapratu, Kas runā un par ko runā, jo
mājas grupiņā tika stāstīts, ka Dievs
uz cilvēkiem mēdz runāt arī balsī. Tas
man bija stūrakmens, uz kā pa īstam
sāku celt savu garīgo namu.

Domāju iet studēt
psiholoģiju, lai
atrastu atbildes
uz visiem sa-
viem “kāpēc”,
taču iepazīstot
Dievu, sapratu,
ka psiholoģija
iet uz izvērīto
mērķi, neska-
toties ne uz
ko, savukārt
kristietībā viss
izriet vienkārši
no Dieva
žēlastības.

Lūdzu Dieva

Dēlu Jēzu, ko man darīt pēc vi-
dusskolas beigšanas. Devos uz
Latvijas Universitāti, kur apguvu
bibliotēkzinātnes un informācijas

apstrādes bakalaura programmu.
Kursa biedri tai laikā meklēja darbu.
Man bija bail, jo esmu cilvēks ar
invaliditāti, kurš tad mani ņems...

Kristietībā viss izriet vienkārši no Dieva žēlastības.

Taču Dievs deva iespēju - Zaļo
bibliotēku, kur projektā strādāju kā
katalogizētāja. Maģistratūrā apguvu
vides pārvaldības zinātni, zināšanas
noderēja bibliotēkas darbā. Taču
projekti reiz beidzās, un pusotru
gadu meklēju darbu. CV labs, bieži
tiku aicināta pretendenta intervijām,
taču līdzko ierauga invaliditāti, tā,
protams, paliku bez darba.

Sadraudzības un liecību laiks nometnē

Līdz 2002. gada aprīlī sāku strādāt
žurnālā „Vides Vēstis” kā sekretāre –
lietvede, vēlāk arī kasiere un darbs ar
abonentiem līdz 2009. gada beigām.

Visam pa vidu izdevās pabeigt arī Baptistu Teoloģisko semināru (tagad Kristīgās vadības koledža).

Piecus gadus Dievs deva iespēju darboties un strādāt, veikt visādus interesantus darbiņus ar misionāriem no Brazīlijas Hansu un Elaini Bērziņiem, kuri mani garīgi pacēla un daudz iedrošināja. Tas bija jauks un interesants laiks. Paldies!!! Ar viņu mudinājumu es atradu un iegāju organizācijas „Wings for Wheels” (tulk. Spārni Riteņiem) komandā, kur brīvprātīgi darbojos, nu jau kopā ar vīru. Mūsu atbildība – viesmīlība. Veidojam interneta žurnālu „Spārni Riteņiem”, tā mērķauditorija – cilvēki ar invaliditāti. „Wings for Wheels” aktivitātes notiek visa gada garumā, un centrālais notikums ir nometne „Izaicinājums”. Cenšamies uzmeklēt pieaugušos ar invaliditāti, ar kustību traucējumiem, kuriem grūti izkļūt no savām dzīves vietām, lai viena nedēļa gadā viņiem būtu savādāka, lai dotu viņiem iespēju satvert glābšanu Kristus mīlestībā.

Ar savu vīru Jāni iepazinos it kā pa jokam. Kāda mums abiem kopēja paziņa izdomāja mūs savest kopā. Bez īpašām emocijām piekritu, domādama, man jau nav grūti aiziet uz tikšanos ar svešu vīrieti. Biju diezgan pārliecināta, ka esmu viena un palikšu viena. Bet pakāpeniski, lūdzot visā tajā Dieva vadību, Dievs mūs tiešām saveda kopā. Mēs abi esam cik vienādi, tik atšķirīgi, bet varam būt visā viens otram blakus - skatīties uz

Dievu, mācīties meklēt un atrast Viņa prātu un iet kopā uz priekšu.

Sanita ar vīru Jāni, ceļā no Vīnes uz Rīgu

Gribu pateikties Dievam, ģimenei, draugiem un līdzcilvēkiem par savas ārējās un iekšējās identitātes veidošanu, ka varu būt, kāda esmu.

Gribu liecināt cilvēkiem, kā Dievs ir mainījis un veidojis manu dzīvi.

Gribu liecināt cilvēkiem, kā Dievs ir mainījis un veidojis manu dzīvi. Bībelē lasu: „ar savu izturību jūs iemantosiet sev dzīvību!” (Lūk.21:19). Paldies, ka izlasījāt!

Mana kontaktinformācija:
e-pasts: sanitaanspaka@inbox.lv

“ĪPAŠO BĒRNU” VECĀKU DESMIT VAJADZĪBAS

Kā cilvēkam, kuram ar invaliditātes pieredzi ir vajadzējis sadzīvot visu savu līdzšinējo mūžu, man ir labi pazīstamas šo cilvēku vajadzības un ikdienā pārvaramās grūtības. Taču, runājot par to, kā palīdzēt cilvēkiem ar invaliditāti, ir svarīgi atcerēties arī par viņu ģimenes locekļu fiziskajām, emocionālajām un sociālajām vajadzībām. Tiem, kuri ikdienā ar to nesastopas, varbūt pat prātā neienāk, ko nozīmē gadu pēc gada, septiņas dienas nedēļā un 24 stundas diennaktī rūpēties par bērnu, kuram ir smaga fiziska vai mentāla invaliditāte. Šo bērnu vecākiem bieži nav pat brīvdienu, nemaz nerunājot par atvaļinājumu.

Nesen internetā mājas lapā The Mighty izlasīju rakstu, kura autore Elēna Stambo (Ellen Stumbo) raksta par „īpašo bērnu” vecāku vajadzībām. Turpmāk viņas rakstītais.

„Vajadzības ir visiem vecākiem, taču vecākiem, kuri audzina bērnus ar invaliditāti, šīs vajadzības ir grūtāk apmierināt. Dažiem no šiem bērniem ir vajadzīga īpaša medicīniskā aprūpe, uzraudzība vai regulāras vizītes pie speciālistiem. Tādēļ savas vajadzības mēs atliekam malā. Ir pētījumi, kas liecina, ka mēs, „īpašo bērnu”

vecāki, esam vairāk pakļauti mentālās veselības problēmu riskam vai pēctraumatiskā stresa simptomiem, un es pieļauju, ka iemesls tam ir mūsu nepiepildītās vajadzības. Esmu šeit uzskaitījusi „īpašo bērnu” vecāku desmit vajadzības.

1. Laiks sev un kaut kas, kas atjauno mūsu dzīvesprieku.

Mums ir vajadzīgs laiks, lai atjaunotu spēku un enerģiju. Reizēm atrast laiku sev ir ļoti grūti, bet mums to vajag. Laiku klusumā. Laiku, kad relaksēties karstā vannā, un bērni neklauvē pie durvīm un neprasās uz poda. Laiks, kad mierīgi paēst (vienatnē), nedomājot par to, ka jāēdina mazie (vai ne tik mazie) bērni, kas ir mūsu aprūpē. Laiks, kad netraucēti palasīt grāmatu. Laiks rokdarbiem vai izbraukumam ar mašīnu vienatnē, baudot klusumu vai skaļu mūziku un dziedot līdzī pilnā balsī...

Mums ir vajadzīgs kaut kas, ko gaidīt, kas atjaunojošs un uzmundrinošs. Fitnesa nodarbības, jautrs izbraukums vai laiks ar draugiem.

2. Tuvi un uzticami draugi.

Tiem obligāti nav jābūt draugiem, kuriem ir bērni ar invaliditāti, bet draugi, kas saprot. Draugi, ar kuriem

kopā vari nebaidīties parādīt, ka esi nikns vai bēdīgs, un kuri sapratīs, kad mēs dusmojamies uz Dievu. Draugi, kas saprot, kad jūtamies pilnīgi izsmelti, un draugi, kas lūdz ar mums un par mums, un ir ar mums, kad mums tas vajadzīgs.

Draugi, kas saprot, kad jūtamies pilnīgi izsmelti, un draugi, kas lūdz ar mums un par mums, un ir ar mums, kad mums tas vajadzīgs.

3. Rūpes par savu ķermeni un prātu.

Esam spiesti vajadzības par bērniem nolikt pirmajā vietā un aizmirst par savām. Esmu runājis ar daudziem „īpašo bērnu” vecākiem, kuriem šķiet, ka viņu veselība sāk parādīt pirmos brīdinošos signālus. Ir grūti izcelt sevi un savas vajadzības, kad tu tik tikko spēj izdzīvot dienu pēc dienas. Ēdienreižu plānošana? Veselīgs uzturs? Vingrošana? Regulāri ārstu apmeklējumi? To ir grūti izdarīt, tomēr tas ir tik svarīgi, lai mēs spētu rūpēties par savu ģimeni.

Vecākiem, kuri rūpējas par bērnu ar fizisku invaliditāti, ļoti vajadzētu regulāri apmeklēt fizioterapeitu vai iet uz masāžām un vingrošanu, lai būtu fiziski stipri un iemācītos, kā pareizi celt smagumus (pārvietot personu), lai netraumētu muguru.

Ja jūs ciešat no nemiera vai depresijas, nebaidieties pieteikties uz

konsultāciju pie psihologa vai ārsta.

4. Pārtraukums.

Neviens nevar nemitīgi tikai dot, dot un dot. Ir vajadzīga atpūta.

5. Laiks ar dzīvesdraugu.

Mēs varam nepamanīt, ka, ierādīdami bērniem pirmo vietu, sākam atstāt novārtā laulību, jo īpaši, ja mums ir bērni ar lielākām vajadzībām. Taču, lai saglabātu tuvas attiecības, ir ārkārtīgi svarīgi pavadīt laiku kopā, kopā saņņot un smieties.

6. Smieklis.

Jā, mums vajag smieties! Ir daudz sakāmvārdu par to, ka smieklis ir labākās zāles un ārstēšana, un šie teicieni nav radušies bez pamata. Daži no mums nemitīgi ir tādā spriedzē, ka mums ļoti vajag izsmieties. Smejieties, draugi, smeļieties! Dzīve var būt grūta, tomēr tā ir jāizbauda, un smieklis mums atgādina, ka dzīve ir laba un tajā ir prieks. Cik bēdīga būtu dzīve, ja tajā nebūtu smieklis!

7. Sadraudzība ar ģimenēm, kas līdzīga manai.

Nekas nevar aizstāt iespēju būt kopā ar ģimenēm, kuras skārusi invaliditātes pieredze; būt kopā ar cilvēkiem, kuri spēj saprast (vai vismaz labi iztēloties), kā tas ir – rūpēties par bērnu ar invaliditāti. Tas ir labi un noderīgi ne tikai mums, vecākiem, bet arī bērniem, jo viņi var satikt citus bērnus, kuriem ir invaliditāte tāpat kā viņiem. Arī veselajiem brāļiem un

māsām nāk par labu, ja viņi var satikties ar bērniem no ģimenēm, kurās ir bērns ar invaliditāti, un kuri zina, kā tas ietekmē ikdienu.

Mums ir vajadzīga sabiedrība un atgādinājums, ka neesam vieni.

8. Miegss.

Tikai viens vārds: „miegss”, un ar to viss ir pateikts. Mums ir pietiekami jāizguļas, lai kustētos, darbotos, skaidri domātu, būtu veseli, moži, atpūtušies un spētu... dzīvot.

9. Laiks ar maniem „normāli attīstītajiem” bērniem.

Mūsu „parastie” bērni nemaz nav tik parasti, un viņi uzaug ar atšķirīgu pieredzi par ģimeni, pienākumiem un tām reizēm, ko vecāki varējuši upurēt, lai pavadītu laiku ar viņiem. Mēs esam viņiem vajadzīgi, un viņi ir vajadzīgi mums. Mums ir vajadzīgs laiks ar mūsu „parastajiem” bērniem; mēs alkstam pēc tā, sapņojam par to, un reizēm ir tik grūti šo laiku izbrīvēt.

BĒRNI RUNĀ

Kopā ar Filipu iepērkamies un izvēlamies kādu našķi Filipam un tētīm. Saku, ka mājās ar tēti varēs padalīties un tad tētis pacienās arī ar savu našķi. Filips apdomājas un saka: “Jā, es apēdīšu savu našķi un tad mēs ar tēti padalīsimies ar tēta našķi.”

10. Profesionāļi, kuri saprot un rūpējas.

Visi aprūpētāji nav vienādi. Mums ir vajadzīgi profesionāļi, kas saprot un spēj parūpēties par mūsu bērniem. Aprūpētāji, kas ir mūsu komandā un kopā ar mums cīnās par mūsu bērniem. Profesionāļi, kas parāda līdzjūtību un no visas sirds cenšas palīdzēt mūsu bērniem.”

Palīdzēt vecākiem, kuri audzina bērnu (reizēm pat vairākus) ar invaliditāti – tā ir laba iespēja kristiešiem īstenot dzīvē Kristus mīlestības pavēli.

Tulkojusi Ailīta Kuka no:

The 10 Needs of Special Needs

Parents by Ellen Stumbo

<http://themighty.com/2015/06/the-10-needs-of-special-needs-parents/>

Vakarā, ejot gulēt, Filips palien zem segas. Mamma jautā, kāpēc tā dari. Filips atbild: „Man bail no tumsas.”

Elīna vaļājās pa gultu un saka: „Es mīkstinājos!”

VISA ĢIMENE DIEVKALPOJUMĀ

Jautājums par bērnu atrašanos dievkalpojumos svētrunas laikā, acīmredzot, ir aktuāls visur, jo meklējot informāciju, ir atrodami dažādi viedokļi. Piedāvājam mācītāja Džona Paipera (John Piper) vērojumu.

Viņš kopā ar sievu Noelu savu vēstījumu nosaucis “Visa ģimene Dieva klātbūtnē kopā”. Viņš raksta: “Kad ierados Betlēmē 1980. gadā kā mācītājs, viena no pirmajām lietām, ar ko man nācās nodarboties, bija “bērni dievkalpojumā”. Cilvēki gribēja zināt, ko mēs taisāmies darīt. Vai mēs organizēsim nelielu sprediķi īpaši bērniem dievkalpojuma vidū? Vai gatavojamies organizēt sprediķi bērniem atsevišķā telpā? Runājot par “sprediķi bērniem atsevišķā telpā”, mēs visi riskējam ar to, ka pēkšņi pusaudžu vecumā mūsu bērni vairs negribēs sēdēt

zālē un no draudzes dievkalpojumu apmeklētāju pulka pazudīs, jo nebūs pieraduši klausīties pieaugušo svētrunā.

Dž. Paipers: ”Es šobrīd vēlos rakstīt par to, kā lietas ietekmē bērnus. Kristus centrēts dievkalpojums ir īpaši svarīgs katras ģimenes un visas draudzes dzīvē. Mūsu svētdienas rītu stundu garie dievkalpojumi tiek uztverti ļoti nopietni, ar kvēlu vēlmi un ilgām. Ar nopietnu un dziļu prieku. Mēs noraidām vieglprātību, maznozīmīgumu, plāpīgumu. Svētdienas rītu mēs saucam par Apskaidrošanas Kalna sprediķi, ar to domājot īpašu vietu (skat. Mateja 17.nod.), kur tu atrodies Dieva klātbūtnē. Citas dienas vakars vai jebkas cits, ko tu dari, ir Olivkalns, kas bija īpašas tuvības vieta, kur Jēzus, iespējams, atlaidās guļus un personiski pārrunāja lietas ar saviem mācekļiem.

Arī tas draudzē ir ļoti nepieciešami (tā varētu būt līdzība ar mūsu mazajām grupām - tulkotājas piezīme).”

Tāpat svētdienas rīta dievkalpojums ir ļoti svarīgs, kā raksta Džons Paipers, kurš tālāk savā rakstā parāda, kā vecāki var graut mazā, augošā bērna svētrunas uztveri. Pats lielākais “piedauzības akmens” bērniem ir vecāki, kuri paši neciena savu dievkalpojumu. Autors raksta, ka nekas nedrīkst novājināt svētrunas garīgo intensitāti. Viņš uzsver, ka Bībelē, Salamana Mācītāja grāmatā 3:1 ir norādīts, ka “viss savā reizē, un savs laiks ik lietai zem debess”. Pēc viņa domām, vismaz vienā stundā nedēļā no visām nedēļas 168 stundām jāpanāk maksimālā intensitāte, kas rada aizkustinājumu un iedvesmojošu godbijību. “Var tikai uzslavēt tos vecākus, kuri Dievu mīl, kuri satiek savu Dievu dievkalpojumā, patiešām kopā ar bērniem satiek To Kungu, saņem svaidījumu un kopā ar bērniem pieaug, elpojot to gaisu, kas ir Svētuma tuvumā.” Bērni ļoti sajūt, kad mammai un tētīm kaut kas patīk un, kad viņi kaut ko dara tikai pienākuma pēc. Viņi kā sūklī uzsūc prieku, ja to jūt māte, tēvs, vecmāmiņa vai vectētiņš.

Tāpat - pirmais vecāku uzdevums būtu iemīlēt kopā būšanu ar Dievu, klausoties svētrunā. Pavirša laika pavadīšana tikai “tā starp citu” dziļi ietekmē jūsu bērnu, jo viņš jūt tāpat kā jūs. Jūs nevarat dot bērnam to, kas jums pašiem nepieder. Ja gribat,

lai bērni uztver autentisku, īstu, sirdi aizraujošu pielūgsmi, tad tas jāizjūt arī pašiem. Un...civīces pieredzē autentiska, sirdi aizraujoša pielūgsmē esot visvērtīgākais, kas var būt mazā cilvēka garīgajā izaugsme.

Bērni ir dārgums mūsu ģimenēm, mūsu draudzei un vērtība mūsu Dievam. Savas dzīves laikā Jēzus parādīja, ka Viņš vēlas personīgas attiecības un sarunas; īpaši Viņš uzsver: “Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība” (Marka 10:14).

Domājat, ka bērni velti tērē laiku? Pat ja viņi žāvājas, beigās izrādās, ka viņi pašu svarīgāko uztvēruši - paraugu, ko atdarināt!

Centīsimies, lai bērni satvertu svētuma vidi. Daudzi bērni neredz savus vecākus dziedam, bet, esot kopā baznīcā, viņi to ierauga. Viņi redz, kā vecāki rūpīgi pieraksta, kā klausās, kā paceļ rokas slavēšanā. Domājat, ka bērni velti tērē laiku? Pat ja viņi žāvājas, beigās izrādās, ka viņi pašu svarīgāko uztvēruši - paraugu, ko atdarināt! Mēģiniet bērnam pajautāt, par ko bija svētruna, un jūs brīnīsieties, ka bērns noformulēs, par ko tā bija. Un varbūt Dievs viņam būs kaut ko citu atklājis nekā jums - tad būs saruna, kas veicinās gan jūsu abu personiskās attiecības, gan garīgo tuvību.

Jā, iespējams, ka bērni jums teiks, ka viņiem ir garlaicīgi. Bet... viņi ir bērni un viņi mīl. Viņi mīl māsas. Viņi mīl māsas no tā, ko mēs atļaujam. Ja mēs piekrītam, ka "nu jā, tev grūti nosēdēt", mēs ar to dodam bērnam apziņu, ka viņš... nevar nosēdēt mierīgi. Vēl varētu iebilst, ka bērni nesaprot sarežģīto valodu, kas tiek lietota svētrunā. Jā, taisnība, ka bērni to vēl nesaprot, iespējams. Bet nav taisnība, ka bērni to neuztver. Mēs zinām, ka Svētais Gars mūs māca. Vai tad tos, kuriem "pieder Dieva valstība" Viņš nemācītu?

Padomāsim līdzībā, kā bērni mīl māsas valodu. No dzimšanas apkārt viņiem skan nezināmas frāzes. Bērns klausās, izsaka kļūdainus vārdus, mēs labojam un mācīšanās process ir kopīga prieka pilns. Un drīz bērns runā vecāku valodā. Tāpat ir ar svētrunu. Pajautājam bērnam pēc svētrunas, ko viņš sapratis. Bērns stāsta savu domu un, ja mēs nebūsim norājuši, ka bērna doma ir nepareiza, viņš stāstīs ar aizrautību. Ja savu bērnu pieņemsim, izrādot cieņu pret to, kā viņš domā, uztver, skatās, mīl, viņš ieklausīsies mūsos. Arī pieņemšanu viņš mīl no mums. Pirms bērni saprot, kas notiek dievkalpojumā, un ko tur saka, viņi "uzsūc" milzīgu daudzumu vērtīgu lietu. Pie tam, dievkalpojuma atmosfēra kļūst tuva, labi pazīstama; mūzikā un vārdos ietvertā ziņa sāk atdzīvoties, iespējams prātā.

Un ... varbūt mūsu ceļā kopā ar bērniem palīdz daži padomi:

Pirmais. Ar mīlestību kopā ar bērniem gatavojamies svētdienas dievkalpojumam. Pārrunājam: "Diez par ko tas būs? Pamēģināsim minēt: par Jēzu, par Dieva mīlestību, par... Kurš nosauks vairāk? Kurš būs uzminējis?"

Otrais. Situācijā, kad bērns mājās saka, ka viņš kaut ko grib, aicinām bērnu lūgt kopā ar mums. Mācām sarunai ar Dievu.

Trešais. Stāstām stāstus no Bībeles. Aicinām atcerēties, ko svētdien runāja mācītājs.

Ceturtais. Mīlam savu bērnu, pieņemot viņa domas. Uzklusām, diskutējam, lai viņam ir gaidas, ka atkal varēs padiskutēt ar mammu vai tēti.

Piektais. Mazam bērnam sagatavojam burtnīcu vai kladi un rakstāmos, lai bērns zīmē to, ko redz vai dzird. Jeb dodam vienkāršu uzdevumu, piem., saskaitīt, cik reizes mācītājs min vārdu "debesis" vai vārdu "Dievs" vai, cik reizes mācītājs lasīja no Bībeles. Pamācām skaitīt: kā mācītājs piemin noteikto vārdu, tā novelk svītriņu.

Varbūt der ieklausīties šajos pieredzes bagātā mācītāja Džona Paipera un viņa sievas Noelas ieteikumos?

*No Ogres draudzes avīzes pārstāstīja
un papildināja Ināra Roziņa*

4 IDEJAS ADVENTES KALENDĀRAM

EVELĪNA SPROĢE
Rīgas Mateja draudze

Jau atkal atnācis Adventa laiks, kurā esam aicināti norimties un gatavoties Jēzus dzimšanas svētkiem. Jāatzīst gan, ka pateicoties daudzajiem pasākumiem bērnu dārzos, skolās, darba vietās un draudzēs mēs šajā laikā varam tikt ierauti notikumu un dāvanu jucekļī, steigā un satraukumos. Tāpēc, ja jums ir vēlme padarīt šo laiku īpašu, piepildītu vairāk ar mieru nekā ar nemieru, dusmām, aizkaitinātību, tad par to jāsāk domāt jau laicīgi.

No bērnbības atceros, ka pirmais Adventes kalendārs mūsu ģimenei tika atsūtīts no draugiem Vācijā. Tas bija ļoti skaists un ar garšīgām konfektēm – katru dienu citādāku. Laikam tādēļ man jau no mazām dienām ir bijusi patīkšana uz dažādiem Adventes kalendāriem.

Sākot no 2010. gada, kad meitai bija divarpus gadi, mūsu ģimenē ir bijis Adventes kalendārs, kas decembra mēnesi un gatavošanos Kristus dzimšanas svētkiem ir padarījis īpašu.

Pastāstīšu par 4 kalendāra idejām, kuras aizvadītajos gados esam izmantojuši.

1. Adventes kalendārs ar našķiem.

Liekas, ka šis varētu būt visvienkāršāk sagatavojamais Adventes kalendārs. Galvenais saprast, kur saldums tiks ielikts - papīra tūtiņā, maisiņā, aploksnē, ... variantu ir daudz un, ja tikai interneta meklētājā ieraksta īstos atslēgas vārdus, tad tiksiet pie daudzām idejām. Mana pieredze ar saldumiem Adventes kalendārā ir tāda, ka labāk tomēr mazāk nekā vairāk (ja nu vienīgi jūsu bērni ir pieraduši, ka katru dienu ir kāds saldums). Saldumi, protams, arī var būt dažādi. Neiesaku aizrauties

ar šokolādēm, ledenēm, želejas konfektēm..., jo mēs piedzīvojām to, ka šādi ir ļoti viegli pieradināt bērnu pie ikdienas cukura devas un mūsu gadījumā arī iedzīvoties vēdera aizcietējumos (atvainojos par šādu piezīmi, bet tā bija reāla problēma, kas mūsu Adventa laiku padarīja trauksmainu). Ja izvēlēsit šo kalendāra veidu, tad ieteiktu izmantot pēc iespējas veselīgākus kārumus.

2. Adventes kalendārs ar maziem priekšmetiem.

Šis kalendārs patiesībā bija svētku zeķe, kurā katru dienu tika ielikts kāds priekšmets, kuram klāt tika pielikta lapiņa ar norādi uz Rakstu vietu Bībelē. Piemēram, 7. decembrī bērns no maisiņa izvelk sāļos krekerus zivs formā un uz pievienotās lapiņas izlasa “Ja esi patiesi izsalcis, ar šiem cepumiem savu izsalkumu nevarēsi remdēt! Bet Jēzus varēja no mazumiņa izveidot lielu daudzumu. Izlasi: Mateja ev.14:13-21.” Un tad bērns kopā ar vecāku izlasa attiecīgo Rakstu vietu un uzzina, kā Jēzus paēdināja ļoooti daudz cilvēku. Šo ideju kalendāram var atrast www.mammassmaids.net un tas ir tapis sadarbībā ar Āgenskalna baptistu draudzi.

3. Isaja koks

(citos avotos Jesses koks)

Šī ir iespēja Adventa laikā iepazīties un pārrunāt Bībeles stāstus, kas mūs kopā ar bērnu “ved” no ķēniņa Dāvida tēva Isaja līdz Jēzus piedzimšanai. Bērns katru dienu pagatavo dekorāciju,

kas tiek iekārta kādā zarā (Isaja kokā) un kopā ar vecāku izlasa konkrēto Rakstu vietu. Sākotnēji zari ir tukši, bet, jo tuvāk nāk Kristus dzimšanas diena, jo zari ir pilnāki un jūs – gatavāki svētkiem. Visus materiālus, kas saistīti ar šo Adventes kalendāru, jūs varat atrast LBDS mājas lapā zem sadaļas “Resursi”.

4. Aktivitāšu kalendārs.

Katru dienu bērns atver aploksnīti, kas kaut kur iekārta, vai atrod Adventes kalendārā noslēptu zīmīti. Zīmītē ir īss tekstiņš ar to, kāds konkrētajā dienā darbiņš gaidāms. Galvenā doma (tāpat kā iepriekšējiem diviem kalendāriem), ka tas ir kaut kas, ko jūs (vecāki un bērni) varat darīt kopā, piem., “Šodien cepsim piparkūkas!” vai “Šodien sagatavosim sveicienus mūsu kaimiņiem”, “Šodien iesim pabarot pīles”, “Šodien izveidosim zīlītēm barotavu”, “Šodien brauksim uz pilsētu un skatīsimies, kā tā izdekorēta”. Kā noprotat, iespējas ir ļoti plašas. Ja ir nepieciešama iedvesma, tad centra “Līna” mājas lapā (www.lina.lv) var atrast idejas šādām aktivitātēm.

Pirms kāda laika vecākais dēls apvaicājās, vai arī šogad būs tās zīmītes ar uzdevumiem? Tā nu izskatās, ka arī man ir pēdējais brīdis, lai sāktu domāt par mūsu ģimenes Adventes kalendāru.

**Lai pēc iespējas mierpilns jūsmājās
Kristus dzimšanas dienas
gaidīšanas laiks!**

DĀŅU ZIEMSVĒTKU CEPUMI

Šos tradicionālos cepumus varēsiet viegli pagatavot jau iepriekš. No dotās receptes sanāk aptuveni 60 skaistas, apaļas cepumu pogas.

Kviešu milti 240 g
Auksts sviests 180 g
Pūdercukurs 240 g
Olas 2 gab.
Kanēlis 1 ¼ tējķ.
Jūras sāls

Krāsni sakarsē līdz 190 grādiem, ja iespējams – konvekcijas režīmā. Ar cepampapīru izklāj divas plātis.

Atdala olas baltumu no dzeltenuma un ar dakšu sajauc baltumus ar 1 ēd.k. pūdercukuru un ¾ tējķ. kanēli. Bļodā saberž miltus ar sviestu, līdz rodas rīvmaizei līdzīga masa. Pievieno olu dzeltenumus, pārpalikušo cukuru, 1 tējķ. kanēli un sāli. Samaisa ar karoti un tad ar rokām ātri samīca viendabīgu mīklu. Nedrīkst ilgi mīcīt, lai cepumi nebūtu cieti, bet trausli un irdeni.

Apber ar miltiem darba virsmu un izrullē mīklu 5 mm biezumā. Ar glāzi izspiež 2 cm apļus. Liek uz plāts un pārsmērē ar iepriekš sakulto kanēļa - olu baltumu masu. Cep 15–20 minūtes, līdz cepumi gatavi, spoži un

spīdīgi. Izņem no krāsns un atdzesē pannā 3 minūtes. Tad noņem no pannas un atdzesē pilnībā.

Lai jums prieks ir svētku gaidīšanā, bet ne pilna vēdera pieēšanā vienā svētku vakarā!

Gatavos cepumus līdz svētkiem glabāriet noslēgtā kārbā, neaizmirstot katru dienu pa vienam pagaršot, slepus uzciensājot katru reizi citu mīluli! Lai jums prieks ir svētku gaidīšanā, bet ne pilna vēdera pieēšanā vienā svētku vakarā!

Ja iesaiņosiet cepumus pašas izveidotā daiļā maisiņā vai kārbīņā, iznāks jaukum jauka dāvana!

Pasaules Baptistu sieviešu Lūgšanu diena 2016

CELIES UN STARO SABIEDRĪBĀ!

Lūgšana ir asinis – dzīvības spēks, kas plūst to vēnās, kas tic Kristum. Bez lūgšanas nekas nav izdarāms. (no Lūgšanu dienas programmas)

7. novembrī visā pasaulē svinēja Pasaules Baptistu sieviešu Lūgšanu dienu! Par svinēšanu pasaulē varam redzēt facebook EBWU.

Kā tad Latvijā?

7. novembrī Rīgā, ofisā mēs bijām 7 Rīgas vadītājas un arī izjutām šo Gara vienotību ar māsām...

Un nu **26. novembrī Rīgā** visas kopā svinam svētkus! Kā tas izdosies, to jums pašām jāraksta...

Bauskas draudzē

7. novembra vakarā pulcējās māsas. Lai gan nebijām daudzas, valdīja paties lūgšanu gars. Telpas noformējums- lūgšanu stacijas un fona mūzika radīja noskaņu, savukārt lūgšanu vajadzību sarakstu papildināja vizuālais uzskates materiāls - pasaules kartē iekrāsots attiecīgais reģions. Vakara iesākumā klausījāmies fragmentus no Moreen Sharp, Ziemeļamerikas Baptistu sieviešu apvienības prezidentes, pārdomām un Ksenijas Magdas, PBA Sieviešu departamenta prezidentes, uzrunu, kā arī pārdomas par 1. Korintiešiem 1: 3-7. Māsas grupās lūdza par katru pasaules reģionu, bet vakara noslēgumā apvienojās, lai kopīgi lūgtu tieši par Latviju.

Agnese Čakša

Agnese Megne (1. no labās)

Ventspīli

29. oktobrī Lūgšanu dienas viesis bija Ķēniņa meitu skolas vadītāja Agnese Megne no Āgenskalna draudzes. Klausījāmies, kā Dievs darbojas viņas dzīvē. Kā Viņš noliek dāvanas zem eglītes, dzīves garīgu pārdzīvojumu veidos. Patīkamas un gaidītas dāvanas, gan tādas, ko negribas atvērt, jo tur nāk problēmas. Bet, kad izejam cauri šīm Dieva pieļautajām ciešanām, tikai tad apzināmies svētības, ko esam saņēmuši. Tad vēl vairāk saprotam arī lūgšanu un aizlūgšanu nozīmi.

Elita Lapiņa

Cīruļos (Valdemārpils-Ārlavas dr.)

Puteņa dēļ neatbrauca ciemiņi no Talsiem un Tiņģeres, bet neskatoties uz klātesošo skaitu, bija svētīgi. Klusinātas mūzikas pavadībā vispirms lūdzām par sevi, lai Dievs mūs attīra, ka varam būt aizlūdzējas par citiem. Aizdedzām peldošo sveci, simboliski ieliekot sevi Dieva dzīvības un žēlastības ūdenī. Lūdzām par visiem kontinentiem - pēc sagatavotām aizlūgšanu vajadzībām. Noslēgumā sadevāmies rokās, īpaši lūdzot par Latviju, mūsu draudzēm un Baptistu savienību.

Gita Vadone

Entrust kursu dalībnieces no dažādām Latvijas draudzēm. Rakstu lasiet 10. lpp. (foto: Martina Līvona Aizupiete)